

Hiç Konuşmayacak Mısınız

– ScarletFALCON · 04 Ocak 2011

"Büyük yazarlar, ülkelerinde ikinci hükümet gibidirler. Bu nedenle, hangi rejim olursa olsun önemsiz yazarları sever, asla büyük yazarları değil" demiş Aleksandr PUŞKİN yayınlanan bir röportajında.

Yazar muhaliftir. Yazar aykırıdır, yazıları kadar yazgıları da aykırı olmalıdır. Yıkık kentler gibi ne tarafından baksanız hayatın izlerini taşır.

"Muhalefet" işte bu yüzden gerekli. Muhalefet, 'yapısal bütünlüğü' kırar, toplumdaki 'değişmezliği' sarsar. Muhalefet sayesinde, yapısal bütünlükte açılan çatlaklarla toplumlar değişir.

Kentler ne kadar aykırı fikri barındırır bir arada, anılarımızın izini süpüren, yeryüzüne kazınmış insan tırnaklarını yok eden soyut, modern kentlerin yazgısıdır. İnsanolunun da yazgısı...

Yeryüzünün ve kentlerin anılara ihtiyacı vardır. Bir arada yaşamamanın, birbirine tutunmanın yolu geçmişi gören, bilen gözlerden geçer. Kolektif geçmişin izlerini koklayarak, kokusunu duyarak birikir yeni görüntüler... Ebedi kozmosta var etmeyi, anılarla düş kurmayı, belleğin bilgisiyle yeryüzünü şekillendirmeyi beceren insanlar, kentler verir dünyaya rengini, renklerin en ahenklisini. Oysa görülmeyen bütün düşler, unutilan tüm görüntüler karanlığın ta kendisi değil midir?

Şimdi ne yazılabilir bütün bu olan bitenlerle ilgili. Söze nereden başlanır? Sözün kıymeti harbiyesi hala var mı? Seni kim takar, sen kimsin? Sesini nereye ulaştırabilirsin? Ulaştırsan bile kim dinler seni? Sonra sen kimsin?

En iyisi hiç düşünmemek. Varsın bir tek konuda bile olsa senin fikrin olmasın. Zaten düşünmek dediğimiz eylem çok yorucu bir eylemdir. Baş ağrıtır, uykusuz bıraktırır, aç bırakır, hapis yatırır, yalnızlaştırır. Durup dururken düşünmenin anlamı var mı Allah aşkına? Düşünüp de ne yapacaksın?

Küresel dünya, savaş ekonomisi, serbest pazar ekonomisi, işsizlik, eğitim sağlık, modern kentler, sosyal yaşam alanları, ülkenin geleceği iç ve dış politikalar bir su gibi akıp geçerken müdahale edemediğimiz yaşam alanları...

11 Eylül saldırısı bir psikoza dönüştü ve birilerinin acı ve gözyaşı üzerinden politikalar üretmesine neden oldu. Böyle olunca da herkesin üzerinde ehemmiyetle düşünmesi gereken bir konu oldu.

Bir yerde bombalar atılıyor. İnsanlar yoktan sebeplerle ölüyor ve biz buna dur diyemiyoruz. Yüzyılın savunulan değeri, yönetim şekli demokrasi bu günlerde güçlünün kapitalin yanında yer alıyor Bunun

yanı sıra dış işleri bakanımız bütün bu kargaşaya, ölüme neden olan "Büyük Ortadoğu Projesi'nin" sıkı destekçisiyiz demekten çekinmiyor bile. Muhafazakar, demokrat, İslamcı, gelenekçi bir partinin yöneticisi olduğunu hiçe sayarak ve hem de vicdanının sesini yok sayarak bu projeye destek verdiğini söylüyor.

Bütün bu curcuna içinde gözümüzün önünde canlanan net bir görüntü var. Bütün bu coğrafya birilerinin oyun alanı olmuş ve biz buna seyirci kalıyoruz. Bütün bu hengame sırada hangi ülke, hangi şehir var oyununa dönüştü. "Ateş düştüğü yeri yakar" diye bir söz var. Umarım bu ateş bir gün bizi de yakmaz.

Bir fikrin kumandasında düşen bombalar Irak'ın bütün silüetini değiştirdi. "Hiçbir şey eskisi gibi olmayacak derken." Artık kent bundan sonra, düşen bu bombaların eseri olarak yıllarca ölen çocukların, gözyaşı döken anaları çığlıklarını taşıyacak sokaklarında.

Kaç aşığa, kaç medeniyete beşiklik eden bu topraklar, belki de tarihinde hiç bu kadar mesnetsiz, uydurma bir sebeple, alçakça bir işgale uğramamıştı. Hem de halkın kendini yönetim biçimi olarak adlandırılan bu adaletsiz demokrasi nedeniyle...

Ne Mars'ın kılıcı, ne Cengiz Han'ın topuzu, ne Fatih'in güllesi ne de tabancalar. Artık yüzyılın en acımasız silahı "Demokrasi" hem de kimi ne zaman, nasıl vuracağı belli değil.

Ya geride kalanlar? Kurbanların havada asılı kalan aşk sözcüklerinin telafisi imkansız acısı, bu acıyı kim öder? Hiroşima gibi, tıpkı Bağdat gibi, tıpkı Kosova'da ya da Bosna'da ve Türkiye'de yaşanan gibi bir acı... Ama bu acı yalnızca "uygar" dünyanın ruhunu ürpertti, şimdi gazap zamanı. Yoksul arbarlar, uygar dünyanın hediyesi yeni bombalar geliyor başımıza...

Dünyayı acılar gezegenine çeviren devletler! Savaş çığlıkları atanlar, bundan nemalar umanlar. Bu topraklarda her türlü insanlık dışı eylemler içinde olanlar, beri tarafta insan hakları raporu yayınlayarak dünyaya insanlık dersi vermekteler. Ebu gureyb'te yaşananlar, Guantalamo üssünde yaşananlar... Demokrasi uygulayıcılarının Irak'a ne kadar demokrasi getireceğini gösterir niteliktedir. Güç istencinin abartılı körlüğünü de gördük, ruhsal körlüğün kendi gerçeğinden başka gerçek tanımayanların zavallılığını da...

Nereden bakılırsa bu savaş bir kepezektir.

Bugünkü Batılı politikacılarla, yarattıkları politikalar ne Batı'daki hümanizm birikimini, ne uygarlığı temsil ediyor. Parayı-spekülasyon aracı olarak ve onun kornma aracı savaş sanayini ve bizzat savaşı temsil ediyorlar.

Albright'a sormuşlardı: "Yarım milyon ıraklı çocuk öldü, bu savaşa değer miydi?" Kadının cevabı şu

olmuştu: "Zor bir seçim bu, ama evet, zahmete değerdı." Burada insani değerler ve uygarlık aramayınız.

Felaket seyircisinin bir gün gelip felaket mağduru olmasının dramını da gördük. Kimi insanların sıcak yuvalarında, sofralarına zengin mönüler düşerken ve büyük bir keyifle yudumlarken içkilerini, Irak'taki kardeşlerimiz günlerini sofralarına bir bomba düşme ihtimaliyle geçiriyorlar. Sevdiklerimizle her an vedalaşmaya hazır olmalı... Sonsuz bir gece başlayabilir her an bize...

Birikmiş öfkenin, bastırılmış kinin, aşağılanmış gururun silahları, teknik değil, yalnızca insandır, adanmış insan. Bedeniyle ve zihniyle tekniğı kıran, o tekniğı de silaha dönüştürendir insan. Savaşma emri veren, Silahı tutan, tetiğı çeken ve namlunun çevrildiğı hedefte yer alan da insandır. Hepsinin ortak noktasında insan var, ama dünyaya, insana ve insanlığa bakışı farklı.

21. yy. insanın yüceliş yılı olacak mı?

Her şeyi naylondandırılmış meğer bu uygarlığın, insan insan kaldıkça korkulacak yanı yokmuş. Biliyoruz ve beliyoruz. Amerikan uygarlığı savaşla, kanla gösteri yapacaklar, güç gösterisinin histeriye dönüşmüş biçimlerini medyalarıyla gözümüze batıra batıra sahneye koyacaklar.

Para baronları, Amerikan yaşam biçimini dünyanın tek yaşam biçimi yapmaya çalışarak, öteki dünya efendilerine satacaklar. Peki bu düzen böyle sürdüğçe terör duracak mı? Gururu incinmiş, yıkılan dünyalar bunca kayıp susacak mı? Terör, devam edecektir, Şiddet,şiddete ebelik edecektir, her katil, öbür katilin sebebi.

Terör denen şey içerisinde yaşadığımız çarpık dengelerin bir yan ürünü ve zamanla kendi kendini yiyip bitirecek bir olgu. Asıl savaş şimdi başlıyor ve bu savaş kıtalar arasında değil kafalar, gönüller arasında gerçekleşecek.

"Eden bulur" diyor, yeryüzünde protestoya çıkan milyonlarca ses... Ve bu sesi vicdan söyletiyor onlara. Bizim hükümetimizde bulamadığımız bu vicdani ses.

İmparatorlukların sembolleri gibi duran bunca yapılar yıkıldılar, yeniden yapıldılar ve yeniden yıkıldılar. Kentler yaşayan insanların ve geçmişin izlerini taşıır.

Peki böyle bir ortamda bizler, yani Türkiye'nin insanları için gelecek ne olabilir?

Türkiye'nin derdi şu: Kolektif aklı, kendi aklını dışlayıp, "ecnebi akıllara" biat etmek. Birde bunca derdin arasında ABD ile bir türlü anlayamadığımız müttefik olmanın faturasının ağırlığı. Ve buna destek olan egemen medyaya karşı geliştiremediğimiz yurttaş gazeteciliğı.

Türkiye'nin, uluslar arası ilişkilerini, bölgesel dengelerini yeniden gözden geçirmesine yol açacak. Bu sürece göre stratejisini önceden belirlemesi gereken Türkiye'nin ulusal bir politika geliştirdiği kuşku.

Para, güç ve iktidar, dünyayı nasıl ki bir ilişki biçimiyle kendine bağımlı kılıyorsa, buna isyan edenlerin de paranın, gücün, iktidarın karşısına dikebileceği farklı bir ilişkiler toplamı olmak zorunda.

Öldürmeyen yara güçlendirir. Ve bizde bu toplumun bir ferdi olarak bu yaralardan çok var... Yeter ki yaranıza bakmaktan utanmayın, bırakın kanasınlar...

Eğer, hiçbir şey gelmiyorsa elinizden, bari vicdanınızın sesini dinlemeyi unutmayın...

Doğan ORMANKIRAN